

TEATRE

El veritable horror d'un nen violat

Crítica

SANTI FONDEVILA
BARCELONA'La màgia lenta'
DAU AL SEC (POBLE-SEC) FINS AL 25 D'ABRIL

“Les víctimes d'abusos no ho expliquem quan podem”, deia Vicki Bernadet a l'ARA arran de l'aprovació de la nova llei per la protecció de la infància. Ho expliquen quan ho poden recordar, quan superen l'oblit auto-imposat d'uns fets horribles. Això és el que li va passar al Bruno Llobet, un home de 40 anys, casat i amb dos fills, i sota tractament psiquiàtric per esquizofrènia que, enfonsat en la depressió i les al·lucinacions, busca ajuda en un altre terapeuta. L'obra del francès Denis Lachaud ens arriba en una excel·lent traducció de Joan Casas, una colpidora interpretació de Marc Garcia Cotet i una meticulosa direcció de Pierre Notte, director de l'exitosa versió francesa que es va veure fa dos anys al Festival Oui de Barcelona.

La màgia lenta, en referència al procés psicoanalític, narra el viatge de Bruno Llobet de la mà del seu nou psiquiatra, que refutarà el diagnòstic d'esquizofrènia i conduirà la víctima vers l'alliberament, en la mesura que pugui. Un viatge dolorós que il·luminarà els problemes d'identitat sexual del pacient i en el qual no s'escatimen les paraules més dures, els records més cruels, els detalls més fastigosos en una crònica d'oracions trencades, de diccions entretallades, de paraules que lluiten per surar, de silencis angoixants. Tot plegat té la credibilitat d'algú que ho ha viscut en primera persona. Una credibilitat que glaça la sang dels espectadors i a la qual s'erigeix admirablement Marc Garcia Cotet, tant en la dicció com en la gesticulació, tot evitant els excessos dramàtics i, en conseqüència, en un tràgic dibuix de solitud i desesperació del nen que va ser violat, de l'home escapat. —

Marc Garcia Cotet. MARIA ALZAMORA

LITERATURA

Una autora experta en confinar personatges

Otessa Moshfegh publica 'La mort a les seves mans'

JORDI NOPCA
BARCELONA

De la nord-americana Otessa Moshfegh s'ha dit que escriu “com una cirurgiana” i “com una assassina en sèrie”, recorda l'editora d'Alfaguara, María Fasce. La majoria de lectors van descobrir-la gràcies a la seva novel·la més celebrada –i potser la més devastadora–, *El meu any de repòs i relaxació* (disponible en castellà des del 2018). Hi explicava un any en la vida d'una jove que ha perdut la feina i decideix tancar-se al seu pis per entrar en un estat d'hibernació, acompanyada d'una quantitat ingent de fàr-

macs. Després va venir la pandèmia, i potser es llegirà de manera diferent ara que, fa dos mesos, ha sortit a Angle la traducció al català d'Alba Dedu.

“Tinc tendència a escriure sobre personatges que es troben sempre en situacions de confinament o aïllament –comenta Moshfegh des de casa seva als afores de Los Angeles, on viu “feliçment” amb el seu marit i uns quants gossos–. No vull passar la resta de la vida escrivint sobre personatges aïllats, però aquest detall és important a nivell formal i psicològic. Quan ailles algú i deixes que sigui el narrador de la història, li dones una gran llibertat: expressa les seves observacions i alhora la interiori-

Otessa Moshfegh (Boston, 1981) es va convertir en fenomen internacional amb *El meu any de repòs i relaxació*.

KRISTAL GRIFFITHS

tat”. Per a Moshfegh, el confinament dels personatges és “un símptoma de la consciència contemporània”. “Els humans tenim una gran complexitat psicològica –explica–. La narradora del llibre està empresonada dins de la seva ment, com altres personatges meus. No escric per fer afirmacions com ara «aquesta és una novel·la sobre les addiccions». Això m'etiquetaria i em limitaria”. I afegeix: “No penso, de cap manera, que escrigui sobre friquis”.

Contundent i arriscada

Filla d'interpres musicals, l'autora creu que la convivència dels pares amb els seus instruments li va fer tenir una relació particular amb les paraules, que treballa per treure'n una música singular, contundent i arriscada, que l'ha acabat col·locant al centre de la narrativa contemporània. Per això és tan esperada *La mort a les seves mans*, que acaba de publicar Alfaguara en castellà i sortirà a Angle el 27 de maig.

La protagonista s'endinsa, també en primera persona, en la investigació d'un assassinat. Passejant pel bosc amb el seu gos, Vesta Gul, una dona de 72 anys, troba una nota que explica que s'ha comès un crim i que la víctima es diu Magda. “Escrivia mil paraules al dia per anar-ne descobrint coses. Això donava un element d'improvisació al personatge, que li permetia revelar-se a través de la construcció de la veu i de la investigació del crim”. Moshfegh ultima una nova novel·la, i promet no mossegar-se la llengua. “No tinc cap límit a l'hora d'escriure. És malaltís creure que els personatges d'una novel·la s'han de comportar de manera exemplar –assegura–. Si volem que la literatura vagi cap aquí hauríem de deixar que els governs escriguessin els llibres”. —

MÚSICA

Amb 'p' de piano i amb 'p' de Perianes

Crítica

JAUME RADIGALES
BARCELONA

Javier Perianes

PALAU DE LA MÚSICA 15 D'ABRIL

Que Javier Perianes és un dels millors pianistes espanyols és de domini públic. I cada actuació del músic andalús en revela la seva maduresa i saviesa, sense pal·liatius. I el programa del recital de dijous al Palau de la Música ho confirma.

El programa era complex i dens, començant per una *Sonata n. 12, op. 26* de Beethoven, en què des de la tonalitat de partença (la bemoll major) semblava com si Perianes busqués una dimensió metafísica en cadascuna de les notes del primer mo-

viment. No és tan sols la pulsació virtuosa allò que fa grans les interpretacions del músic, sinó també la manera d'estar davant de l'instrument, reverenciant l'obra, el compositor, el teclat... i el pedal, que per si mateix ja és un espectacle.

La cosa seguia amb un altre plat fort com la *Sonata n. 2, op. 35* de Chopin, en què la concepció fúnebre del tercer moviment semblava pivotar a l'entorn de l'obra, ja des del *grave* inicial. Semblava, a més, que Perianes buscava analogies i comparacions amb Beethoven, com si volgués fer entendre (i és ben just que sigui així) l'herència de Beethoven en el compositor polonès. Tota una lliçió.

La llum es va fer present amb dos fragments de *Goyescas* de Granados abans de les harmonies poètiques i religioses de Liszt i en concret el número 7 (*Funèrilles*). De

Excel·lència Recital de tesi al Palau de la Música a càrrec d'un artista savi i meticulós

fet, la vetllada se centrava en la dialèctica amor-mort, constant en la literatura romàntica, inclosa la musical (i l'operística).

Recital de tesi, doncs, a càrrec d'un artista savi i meticulós, capaç d'oferir una narrativitat lògica de la mà dels grans del piano i sempre amb cura i sensibilitat, amb refinament i bon gust, amb bon ofici i amb molta experiència al darrere, amb molt d'estudi i amb molta disciplina... però sense que es noti. Perianes és capaç d'elaborar un discurs sòlid, pontificant, però des de la humilitat dels que més en saben. I a fe que ell en sap molt. I és gràcies a ell que la p de l'instrument i del cognom de l'artista adquireix una dimensió de sinonímia. Perquè, senzillament, Perianes és sinònim de pianisme pur. —